

Sten Bugge:

Det evige liv

(Johs. 17, 3.)

Straks vi hører om det evige liv kommer det nok hos mange op en tanke om at dette betyr et liv som skal begynne engang når vi er døde. Her på jorden lever vi et slags liv, men bakom graven kommer det et annet som vi kaller evig. Noen tenker sikkert også at dette betyr å være til forferdelig lenge, kanskje med den bitanke at det skal være en uavbrutt hyggelig tilværelse noe i retning av en uendelig lang søndags ettermiddag.

Nu er det jo en del av den kristne tro og det kristne håp at graven ikke er det siste, og at når vi har sagt farvel til våre kjære her så har vi ikke sagt farvel for bestandig. Det er ikke så at det er bare «en stoffop, en dåd og et navn» igjen, som I. P. Jakobsen sa. Det er derfor heller ikke sandt at det liv som leves her det er i sin innerste art forgjeves og

at når jorden går under så går alt under.

Allikevel er for den kristne ikke det evige livs håp først og fremst det å være til for sin egen skyld. Ja, tenker vi først den tanke ut, må vi vel si at noe av det forferdeligste er det bare å være til. For det som bor i mig utenfor Gud det vilde jeg ikke orke å skulle stå overfor i all evighet. Dette innrømmer faktisk også alle de mennesker som nekter å se sig selv i øinene og ta et ærlig oppgjør og være stille for Gud.

Det evige livs håp er ikke knyttet til oss selv, men til Gud. Derfor sier også Johannes her: «Dette er det evige liv at de kjenner dig den eneste sanne Gud og den du utsendte Jesus Kristus». Eller som Paulus sier: «For mig er livet Kristus». Men dette kjennskap som det her tales om er som vi ser av bibelen ikke et

kunnskapsmessig kjennskap til mange av de ting som fortelles om Gud og om Jesus. — På Jesu tid og like etter må det ha vært mengder av mennesker som visste langt mere om ham og kjente mere til de ytre fakta i hans liv enn vi gjør, uten at det var dem til noen nytte i retning av et større og sannere liv. Å kjenne Jesus og Gud er derfor heller ikke noen teologisk viten om bibelen. Om man kan evangeliene utenad på gresk vil ikke det gjøre en mere levende, hvis det ikke kommer noe annet til. Det er det kjennskap som kommer med et personlig samliv med ham, derved at våre tanker, våre følelser og vår vilje er innstemt på å være sammen med ham, ikke bare nå og da, men i vårt daglige liv, når vi går til vårt arbeide, når vi er sammen med andre mennesker, når vi er alene, i våre sorger og våre gleder, så vi som Paulus sier ber uavladelig, så hans plan og hans vilje kommer til å bestemme vårt liv.

Dette kjennskap grunner sig tilslutt på skriften. Det er ikke mulig for noen av oss å komme rundt den. Ingen kristendom kan bestå uten

den. Men det er først når vi i vårt daglige liv lærer den Jesus å kjenne som vi leser om i bibelen at vi får det kjennskap til ham som han selv her taler om. Ut fra dette samliv springer det også en ny forståelse av den hellige skrift. Det som var død kunnskap det blir levende virkelighet. Bibelen blir ny, og den taler på en ny måte til oss. Som en av mine kjæreste venner sa til mig da han hadde gitt sitt liv til Gud: «Hvert blad i den taler til mig.»

Dette er det evige liv, sier Johannes, og det er det virkelige og naturlige liv. Det er på dette punkt at et av djevelens bedrag setter inn, ved å prøve på å få mennesker til å tro at det egentlige liv som det er verdt å leve er noe annet. Jeg tenker nok at noen hver av oss har møtt den innvending av mennesker som blev stillet overfor kallet fra Gud: «Før jeg gir mitt liv til Gud, så vil jeg da få leve litt.» Som om det var livet og ikke døden man slik beskjeftiget sig med!

Grunnen til at så mange mennesker gjør det, er at vi med alt levende elsker livet og har en dyp biologisk

lengsel etter å leve. Det er da så tragisk at denne lengsel blir bunnet til nettop det mest flyktende og forgjengelige til nytelsene, sanselivet og flukten fra virkeligheten.

For å hjelpe oss sier Jesus at den som vil redde sitt liv skal miste det og at den som vil miste det for hans skyld skal redde det. Og her kan vi føre millioner av glade kristne mennesker som vidner for at det er sandt. Jeg fikk for et par uker siden et brev fra en mann som i bededagshelgen hadde tatt skrittet inn til Gud og han sier blant annet: «Først nå begynner mitt virkelige liv.» Jeg kommer også til å tenke på en dame som under et av våre større samvær kom til mig og sa: «Dette er jo egentlig å leve.» Og hun hadde prøvet noe av hvert.

Men når begynner de så? Når begynte det for Johannes? Ikke da han var død. Det var ikke først da han lærte Gud å kjenne og den han utsendte. Nei det var den første dagen da han møtte Jesus og tok imot hans kall og lot ham bli herren og redningsmannen for sig. Derfor ser vi kanskje klarere hos ham enn noe annet steds at det evige liv kan begynne her og nu. Det er ikke noe

jeg behøver å vente på. Det liv som varer evig og som er fylt av Gud, ikke bare av tidens uendelighet, det begynner nu. Og vi kan også si: Hvis det ikke begynner her, så begynner det aldri for oss.

Johannes har ikke fortalt noe om hva han måtte se hos sig selv, men ut fra det som er hendt med Kristi venner hele tiden siden kan vi se at der hvor Kristus møter mennesket der må han overbevise oss om at dette er den eneste vei til liv. Det vil si at vi må se hva vi er i oss selv, livsfornektende, livsødeleggere, kalde små og harde; og må la Ånden overbevise oss om sannheten som gjelder oss selv og Gud.

Når jeg derfor skal si hvordan jeg selv fant frem så kan jeg sammenfatte det i et par punkter. Jeg måtte for det første bli villig til å bøie mig for Guds vilje og ta imot hans plan for mitt liv. For det annet måtte jeg være villig til å la Guds ånd vise mig hvordan jeg i virkeligheten var. Det var noe av det Johannes taler om på et annet sted når han sier at Ånden skal overbevise oss om synd. Det, ikke å prøve på å komme fra hvem jeg er, men ærlig, eller så ærlig som jeg får kraft til, å se sannheten i øinene er også en del av veien. Når man så overgir sig på nåde og unåde til Gud så kommer han som ikke venter på at vi skal bli

så og så prektige mennesker, men på at han skal få komme til.

Menneskene ser hen til oss kristne idag fordi det meste av det de har satt sin lit til ramler sammen. I en verden splittet i hat og mistillit, i ideologier og maktgrupper spør de: «Hvad har dere for råd? Vi ser vi driver mot undergangen. Alt vi har satt vår lit til vakler. Vi vet vi går dødens ærend. Vis oss livet!»

Det alyorlige spørsmål som da kommer til oss er: Har jeg livet? Eier jeg det evige liv? Kan jeg gi til vår tids mennesker midlet som de lengter etter, trenger og ofte kjemper imot. Det underlige er at når det kommer til det virkelige liv, det som er fra Gud, så vil man ofte ikke inn i det, selv om man ser at det man selv har, ikke er noe liv. Men kan vi dele vårt liv med andre, ikke som helgener, men som syndere som trenger den samme frelser så vil de få se det evige liv, ikke som noe vi eier av oss selv eller som noe vi har erhvervet, men som Guds gave.

Må Gud få gjøre oss alle til de redskaper han vil ha.